

отъ Рѣсенъ (Македония), Д-ръ Визанковъ, сжщо, — и двамата загинали послѣ прѣзъ освободителната война —, Петко Каравеловъ отъ Копривщица, Жинзифовъ, за когото споменахъ по-горѣ, бѣха ни поканили него день на угощение. И кждѣ 5 часа ние бѣхме всички събрани въ гостилницата Ермитажъ за вечеря. Нашитѣ приятели бѣха се разпоредили отъ по-рано да бжде тая вечеря разкошно и великолѣпно приготвена. Онова, обаче, което не бѣше приготвено и което не можеше да се приготви отъ по-напрѣдъ, то бѣше онази радушна интимность, оня веселъ хуморъ, ония приятелски чувства, които господствуваха помежду ни прѣзъ всичката тая вечеря и които безъ съмнѣние придаваха на всичко единъ особено приятенъ вкусъ. Българскитѣ делегати бѣха обсипани съ здравици една отъ друга по-въодушевени. Но и българскитѣ делегати не останаха въ това отношение по-долу отъ своитѣ весели амфитриони. Тѣ имъ напомниха тѣхната дѣятелность за народното дѣло въ сърдцето на велика Русия, въ свещения градъ Москва, дѣто и като студенти и като служещи тѣ никога не бѣха забравили отечеството и всѣкога сж ратували за него кой както е могълъ. Прѣдложиха се здравици за императора, за Горчакова, за Аксакова, за генералъ Игнатиева, руския посланикъ въ Цариградъ, за Каткова и пр., всички посрѣщнати съ въодушевена благодарность. Нашитѣ приятели, обаче, не се задоволиха само съ тази вечеря, дадена въ честь на българскитѣ делегати. Часа кждѣ 10 тѣ пожелаха да имъ покажатъ, какъ се пжтува въ Русия и нощемъ на шейна по дебелъ снѣгъ. И тѣ се разпоредиха да се докаратъ 2—3 тройки, които ни отведоха съ бързина като вѣтъръ далечъ около 1 ч. вѣнъ отъ града въ една зимна градина, наричана *Стръльня*. Тукъ слушахме руски пѣсни, изпълнявани по единъ страненъ начинъ отъ единъ